

Jasam.hr /<http://www.jasam.hr/matija-ferlin-draze-mi-se-boriti-oko-posla-nego-oko-srca/>

Intervju / Koreograf, redatelj, plesač

Matija Ferlin: Draže mi se boriti oko posla, nego oko srca

13.10.2012.

Piše [Hrvoje Cirkvenec](#)

U svijetu politike, nemorala, kretena različitih vrsta i boja koji često potpuno preplave mainstream medije, uvijek mi je zadovoljstvo predstaviti nekog posebnog i vrijednog pažnje. Ovaj puta je riječ o Matiji Ferlinu, mladiću koji je 1982. godine rođen u Puli, koji je diplomirao na Školi za Novi Plesni Razvoj (School for New Dance Development) u Amsterdamu i koji je svojim radom (kazališnim predstavama, kratkim filmovima, video spotovima...) oduševio publiku od Hrvatske do Slovenije, Portugala, Nizozemske, Kanade, Rumunjske, SAD-a, Kolumbije, Njemačke, Italije, Norveške, Austrije... Osim toga, posebno valja istaknuti kako je Matija prema časopisu V-magazine (New York) proglašen jednim od najistaknutijih koreografa u 2010. godini.

Za manje od dva tjedna očekuje nas premijera tvoje nove predstave “Istovremeno drugi“. Kako svaki tvoj projekt nosi nešto novo i neočekivano, prva faza proba za ovaj projekt bila je smještena u kampu Tašalera u Premanturi. Obično se predstave pripremaju pod krovom, u četiri zida. Kako to da ste se “pobjegli“ u šatore?

Da, istina je, dio procesa proveli smo na kampiranju, ali ne bih rekao da smo tamo “pobjegli“. Bježali smo jedino nazad iz kampa, u stanove, za vrijeme oluje. Ali u kamp smo otišli smireni i na neki način zaljubljeni u ideju rada u prirodi. Rad u prirodi nije nam samo pomogao u odgovaranju na pitanja koja su se striktno ticala tematike koju smo željeli istražiti. Samo

iskustvo rada u kampu nudilo je odgovore na niz drugih pitanja: Kako odmarati i raditi istovremeno? Što je rad uopće? Kad rad prestaje, a kad počinje? Koliko je bitno živjeti zajedno i buditi se zajedno za grupu izvođača koja se na sceni bavi pitanjem zajedništva? Kako ući u dijalog s prirodom? Kako iskoristiti postojeće resurse i okolinu kao predložak za kontekstualiziranje same probe? Kako to iskustvo mijenja iskustvo proba na koje smo navikli? Na neka pitanja dali smo odgovore, na mnoga nismo. Otvorili smo ih još više i to konstanto preispitivanje je ono što daje vrijednost iskustvu rada u prirodi. S obzirom da su rijetki od nas u prošlosti proveli tako intenzivni period u prirodi, takav je dijalog bio definitivno dobar odabir za početak procesa. Da bolje upoznamo Nju, sebe i one oko nas. Osim toga, producirati predstavu, odnosno čitav proces koji joj prethodi, sa šesteročlanom međunarodnom ekipom, veliki je financijski zalogaj. Odlazak na kampiranje u tom se smislu pokazao kao jedinstven način spajanja konceptualnog istraživanja i ekonomske realnosti samog projekta.

Osim što ste vježbali, kako ste provodili dane u kampu? Naime, nije se radilo samo o probama već i o stvaranju daljnjeg materijala za predstavu.

Kao što sam rekao prije, teško je bilo odmaknuti se od činjenice da i zajedničko kuhanje ručka nije dio proba, da odlazak na more nije dio procesa, da bučni pad jednog stabla usred noći, na deset metara od našeg kampa – koji nas je probudio u jutarnjim satima, gdje smo svi istovremeno u zabrinutosti izašli iz svojih šatora i pitali: “jesi dobro?, što je to bilo?, Jasna, si ok?” – nije bio dio procesa. Uzimali smo onoliko koliko smo mogli, koliko nam je priroda davala i dopuštala, koliko smo sami imali snage da joj se prepustimo. Bilo je zabavno. Odigrali smo puno, puno partija remija, “suvremene pantomime” i jeli jako zdravu hranu te uživali istovremeno radeći i odmarajući u kampu Tašalera, koji nam je za ovu priliku besplatno otvorio rampu svoga kampa i na tome sam im neizmjerljivo zahvalan.

Gdje si skupio ekipu za predstavu?

Redom: Robertu Milevoj poznajem od dana kada sam bio uvjeren da je baletna štanga na zidu previsoka za mene, a tome ima već 23 godine. Prethodno smo surađivali u mojoj predstavi *Nastup*. Tomislav Feller je plesač i koreograf iz Zagreba kojeg poznajem iz dana kad se bavio poslom unosnijim od suvremenog plesa, a nakon čega je diplomirao na istoj školi kao i ja, u Amsterdamu. Liz Kinoshita je kanadska plesačica koja radi i živi u Bruxellesu, a poznajemo se iz studentskih dana u Nizozemskoj. Claudia Fancello je također kanadska plesačica, i iznimna kuharica, koju sam upoznao u Kanadi dok sam intenzivno surađivao s kompanijom Public Recordings. Jasna Žmak je Puležanka koju nisam poznavao dok je živjela u Puli, no to nas nije spriječilo da surađujemo na *Samicama* za koje je također pisala tekst. Tu je također, kao scenograf, i Mauricio Ferlin, moj brat i vjerni drug bez kojeg nisam u stanju napraviti ni jednu predstavu. (Lažem, dvije jesam, ali i tad je bio dio procesa, iako nije bio scenograf.)

Možeš li otkriti barem dio? Što očekuje publiku u nastavku tvoje trilogije koju si započeo predstavama *Nastup* i *Samice*?

Radimo na jednoj slojevitoj predstavi koja će, nadam se, pomaknuti neka iskustva kazališnog doživljaja. Jednostavni u konceptu, kompleksni u izvedbi.

Puno si boravio, radio u inozemstvu? Kako to da se uvijek vraćaš u rodnu Istru? Ima li ovdje uopće sluha za kulturu, za nešto nekonvencionalno, suvremeno?

Nije da se vraćam – u Istri živim, a u inozemstvo odlazim. Tako da se zapravo uvijek vraćam u Toronto, Berlin, Ljubljanu, New York itd. Posao nije najbitnija stvar u životu. Istra možda nema mogućnosti koje New York daje, no isto tako New York nema određene vrijednosti koje imam ovdje. Za mene je bitno živjeti u gradu koji ima više sunčanih nego kišnih dana. Geografski gabariti Pule mi odgovaraju. I važno mi je biti u blizini obitelji i prijatelja – koji su isti još od osnovne škole. Za mene su to važni ljudi od kojih se teško razilazim. Borbe ima uvijek, i doma i vani. Pitanje je odluke oko čega ćete se boriti. A meni je draže boriti se oko posla, nego oko srca.

Što radiš osim plesa i predstava? Kakav je Matija u slobodno vrijeme?

Moj neradni dan započinje tako da ujutro sjednem kod Milana, ispijam svoj veliki *macchiatto* i jedem sendvič od ručno rezane mortadele. Onda listam novine (sve ponuđene u kavani) i odlazim na tržnicu gdje kupujem svježu ribu, blitvu, skutu, naranče kod Đurđe, a ako sam jako dobre volje (i dobrog novčanika) kupit ću i neku biljku. Odlazim doma, kuham ručak za brata koji ima studio u mojem stanu, čistim, muvam se po kući. Onda dojadim sam sebi i odem trčati na Lungo mare. Poslije toga sjednem pred televizor, najčešće u društvu, i zajedno s prijateljima pijem *Amaro Montenegro*. Perem zube i liježem. Dragi su mi ti dani. Rijetki su, ali ih volim.

Danas ljudi ne vole govoriti o uzorima. Kao da svi žele biti potpuno posebni, neovisni. Imaš li ti uzore u životu, u radu?

Kao odgovor na ovo pitanje "citirat" ću Gwyneth Paltrow: I would like to thank my mother who brought me to this world, my father who helped her, my brothers who were always there when I needed them, my friends who are always ready to be reached at any time, I would like to thank my kindergarden teachers who allowed me to play longer with wooden boxes than other kids, my math teacher who said she will let me pass if I promise I will always use a calculator when calculating, I would like to thank my English teacher who believed in me, my dance teacher who kept me in back row when dancing choreography, my drama teacher who accepted me to the drama school even if I was a stutter, I would like to thank my

aunt who was always there to answer my emails, my family who lands me money when I am broke and Rafaella Carra for bouncing of her head and making splits on italian TV shows, I would like to thank all the collaborators who can understand me and who decide to follow my ideas, my community, and I would like to thank God for pouring his mercy on me on daily basis.

Gdje se vidiš za deset godina?

Sjedim na recepciji svog vlastitog Bed&Brekfasta i čekam narudžbu ribe za restoran kojeg sam suvlasnik zajedno s Claudiom Fancello. B&B je pun. Tri sobe su iznajmljene turistima, u druge dvije su naši frendovi iz inozemstva. Stigli su jučer i još su u krevetima, a ja se veselim oko doručka kojeg ću im spremati čim preuzmem tu narudžbu orada koja kasni. I da, proba mi počinje u 13:00.